

Prvo ogledalo

(Japonska zgodba)

Pred davnim časom sta v nekem od vsega sveta zelo oddaljenem kraju na deželi živela dva mlada zakonca. Imela sta hčerko, ki sta jo od srca ljubila. Imeni obeh staršev sta prešli že davno v pozabljenje; toda ime kraja je še danes ohranjeno. Imenuje se Matsujama.

Ko je bil otrok še majhen, je moral oče nekega dne sam v glavno mesto države, ki je bilo oddaljeno več dni hoda. Ko se je pristrčno poslovil od žene in otroka in jima obljubil veliko lepih daril, je odšel na dolgo pot.

Njegova žena še ni prišla nikdar dlje po svetu kakor do bližnje vasi, zato jo je misel, da je odšel njen mož tako daleč, vedno vznemirjala. Toda bila je ponosna nanj, ker je prvi iz te zapuščene pokrajine šel v lepó in veliko mesto, v katerem so stanovali vsi imenitniki države.

Ko je prišel dan njegove vrnitve, je oblekla žena dragoceno sinje oblačilo, ki je njenemu možu posebno ugajalo.

Radost svidenja je bila velika, še celo hčerkica je zaploskala z ročicama, ko je zagledala toliko lepih stvari, ki jih je prinesel njen očka iz mesta.

»Tebi sem pa prinesel nekaj prav posebno lepega,« je rekel mož presrečno in izročil svoji ženi skrinjico iz svetlega lesa. »Poglej noter in mi povej, kaj vidiš?«

Odprla je skrinjico in ozrla v njej okroglo ploščo iz motnega sre-

bra. Na eni strani so bili okraski v obliki cvetlic in ptičev, druga stran pa je bila gladka in svetla. Žena se je ustrašila, ko je uzrla v njej vesel, smehljačó se obraz.

»No, kaj vidiš?« jo je vprašal mož.

»Vidim lepo deklico, ki me gleda, pregiba ustnice, kakor bi hotela govoriti in ... ah! ... isto obleko ima na sebi ko jaz!«

»Toda, ti norček, ti vidiš vendar svoj lastni obraz!« ji je odgovoril mož, zelo zadovoljen, da več ve kakor njegova žena. »Ta okrogla plošča iz kovine se imenuje ogledalo. V mestih ga imajo že povsod, samo mi na deželi ga še nismo videli.«

Naslednje dni se je žena vsak trenutek pogledala v ogledalo, da bi videla v njem svoj lepi obrazek. Kmalu pa se ji je zdelo, da je zaklad preveč dragocen in da bi ga bilo treba redkeje uporabljati. Položila je ogledalo zopet v skrinjico in jo zaprla.

Nekaj let je preteklo. Zakonca sta bila še vedno zelo srečna, hčerkica pa je postajala živa prisposodba svoje matere. Ta je pomislila večkrat na ničemurnost, ki jo je bila vso prevzela takrat, ko je prvič v življenju dobila v roke ogledalo. Sklenila je, da bo svojo hčerko obvarovala pred to nelepo lastnostjo. Skrila je ogledalo in kmalu je bilo popolnoma pozabljeno.

Tako je deklica rasla, ne da bi se zavedala svoje lepote. Toda kmalu je nesreča doletela zadovoljno družino. Mati je zbolela in je ni bilo mogoče ohraniti pri življenju, čeravno ji je hčerka stregla z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo.

Preden je umrla, je poklicala hčerko k postelji in ji izdala skrišališče ogledala.

»Ljuba moja hčerka,« ji je rekla, »obljubi mi, da boš pogledala, ko mene ne bo več na tem svetu, vsak dan zjutraj in zvečer v ogledalo. Videla boš mene v njem in vedi, da bom vedno v mislih pri tebi.«

Hčerka ji je s solzami v očeh obljubila in mamica je kmalu nato izdihnila.

Vsako jutro in vsak večer je po- slej dolgo gledala deklica v ogleda- lo, da je videla smehljajoči se obraz svoje mamice. Ni bila to bleđa in bolna žena, temveč lepa in mlada. Zvečer ji je potožila vse preko dneva doživete neprijetnosti, zju- traj pa je iskala pri njej moči za

dnevne dolžnosti.

Tako je deklica živela in se tru- dila, da bi ugajala svoji mami in da je ne bi razžalostila s kakšnim nepremišljenim dejanjem.

Nekoč jo je presenetil njen oče, ko je govorila z ogledalom. Vpra- šal jo je, kaj to pomeni.

»Svojo ljubo mater vidim v njem in govorim z njo,« mu je odgovori- la. »Obljubila sem ji to, preden je umrla.«

Oče je bil ganjen od tolike lju- bezni in nedolžnosti in so mu sto- pile solze v oči. Ni mogel poveda- ti ljubi hčerki, da gleda v ogledalu svoj lastni obraz, ki je postajal za- radi močne vezi otroške ljubezni vedno bolj podoben obrazu njene pokojne matere.

